

A photograph of a snowy landscape. A tree branch, possibly a birch, is visible on the right side, extending from the top right towards the bottom left. The snow is white and textured, with several dark, irregular tracks or impressions scattered across it, suggesting bird activity. The overall scene is bright and wintry.

SUNE AXELSSON

FÅGELSKRIFT

DIKTER

Sune Axelsson

FÅGELSKRIFT

Dikter

AKFEO FÖRLAG

Av Sune Axelsson har tidigare utgivits:

Skärvor ur då (2009)
Kajorna i Toulouse (2010)
Vår resa i tiden (2011)

Se Bibliotekstjänsts recension längst bak

ISBN 978-91-977965-7-6

© Sune Axelsson 2012

Akfeo Förlag

www.akfeo.se

Tryckt i USA

Charleston SC, 2012

NÄCKROSBLAD

*Näckrosblad – i gränsytan
mellan himmel och mörka vatten.
Som en oskriven bok
som ännu ingen läst.*

*Den vita oskuldsfulla blomman
har öppnat sina sinnen
för ljus och mörker.
Som läsaren av en god bok.*

MORGONARIA

*Jag sjunger för ingen
i sömndrucken dvala.
Jag sjunger i duschen
och dropparna skvalar.
Min sång är som vatten
som flödar från brunnen.
Min källa är natten
fast natten är svunnen.*

*En sång hör min kära
från droppar som dalar.
Som smattrar i skurar
mot golvet det hala.
Hör rösten som brummar
i rummet helt nära.
Som sjunger för ingen
men väggarna talar.
Och ute föds dagen
– den gryende dagen.*

I. PUDERSNÖ

SNÖFALL

Därute ligger redan första snön.
Flingor staplade i myriader
tätt flätade i varandra.
De kom strax efter midnatt,
tyst singlande som vita dun
som någons kärleksbrev.

På morgonen ett stumt, vitt täcke,
märkligt dämpade är gatans ljud.
Jag fylls av vemod, barnets glädje,
andas mot ett fruset fönsterglas.

HARENS SPÅR

Vita vidder, flingor faller.
Ensam över gärdet går
harens färska spår
slingrande mot okänt mål.

Ögon bakom grenars galler
rökgrå himmel, snökristaller
vintervindens vassa nål.
Oviss framtid – hur blir vår?

STJÄRNFALL

Mörk är vinterns himmel
för kvällen den blev sen.
Bländvit flingan faller
i gatulyktans sken.
Ett mjukt och dunigt täcke
natthimlen staden ger.

Jag stannar helt förundrad.
Vad märkligt det som sker:
När himlens alla stjärnor
i strömhopp dalar ner!
Förstummade står träden.
Det snöar mer och mer.

KRÅKORNA

Två kråkor landar i spåret.
En bit av blå Swix lämnats kvar.
De grälar en stund om bytet
och delar till sist, en bit var.

Därefter de smaken vill testa.
Tyvärr är den inte den bästa.
Två kråkor flyger tungt i par.
Två bitar blå Swix i spåret
de lämnat kvar.

DOFTEN AV HÖ

Från min penna flödade orden
när jag skrev en dikt om vintern
om flingor som dalar från himlen
om gården med glittrande snö.

Då kysste hon åter min nacke
och jag skrev en dikt om våren
om känslor som ger mig yrsel
om rädslan att en gång dö.

När förnuftet rensat orden
och jag läste återstoden
fanns blott doften av torkat hö.

PUDERSNÖ

Nu marken täcks av pudersnö.
Den ligger där så ren och vit.
Ej sparven ännu grävt sin grop,
ej haren hittat hit.

Från själens gömslen tysta rop.
Därute finns en flyktinghop.
Hur många av dem hunnit dö
när denna snö drar bort i tö?

FÅGELSKRIFT

Det snöade under natten.
Och på morgonen färska
fågelspår på terrassen.
Allt utsuddat: vi börjar om.

DAGSMEJA

När vinterkylan bränner
genom ben och märg
och trädens kronor fått en frostig hy
vi inga dofter känner.

Idag blå himmel, dagsmeja och tö.
Då kom en känsla frisk och ny
en sinnlig doft av fuktig snö
och solens ljus gav skrymslen färg.

Vårvinterns dagar kommer, går
och varje dag följs alltid av en ny.
Blir nästa också klar och mild
med solsken, dagsmeja och tö?
Bakom en bild finns nästa bild,
omärkligt vinter övergår i vår.

Och i vår levnads sköra timma,
i stunden när vi till slut ska dö,
oss når en sista bild,
en bild av stillhet – som vi ej förnimma.
I vårens väntrum finns en doft av hö.

MARSDAG

Den dova tonen hos en dag i mars
med dofter ifrån dödsmärkt snö.
Allén av stammar som i sorg.
Och grenar lyssnande
på vindens orgelbrus.
Jag riktar blicken upp mot skyn.
Är våren gömd i molnens dis?

II. KOM UT OCH LEK

VÅRKÄNNING

Snön ligger fläckvis
som nedblåst tvätt
i de våta markerna.

Grönfinken kvillrar
i enbuskens topp
och från björksnåret
talgoxens filande.

Kisande i motljuset
följer vi stigen
med trampat fjolårsgräs
och sipprande smältvatten.

VÅRANING

Jag låser till om huset
en stund i trädgård står.
Härute kallt och fruset
jag ser blott vinterns spår.
Det knastrar torrt i gruset
när jag till bussen går.
Då når mig lyckoruset
– en glädjekick jag får!
Det är det milda ljuset
som löften ger om vår.

MODER JORD

Solens värme varsamt väcker
vinterns källa nu är tömd.
Lättjefullt hon kroppen sträcker,
långa natters frost är glömd.

Hudens porer fuktigt flödar,
torkar upp i solens ljus.
Kryp som förut var som döda
lever upp, ser om sitt hus.

Mustigt doftar vårens mylla
fruktbar åkerns mjuka famn.
Tanken skyggar: markens mylla
också blir vår sista hamn.

Moder Jord då ger oss vila
efter livets fröjd och slit
medan sekler framåt ilar
men jag längtar inte dit.

VÅRREGN

Hagelskuren är som nålstick
slagregn piskar vildsint jorden.
Bättre är ett stilla vårregn
faller mjukt som kärleksorden.

VÅRNATT

Ljudlöst andas vinden genom trädets grenar
och molnens pråmar över himlen går.
I sömnig stillhet vilar fält och dikesrenar
mot husets vägg den glömda cykeln står.

Blinda skuggor rör sig skyggt på tå
och bara natten ser hur vinden
i vårlig kärlek famnar linden
och grenar skälvande mot rutan slår.

FÅGELSKRIFT

Gåsflockens tydliga V-form
spetsigt pekande mot norr.
Skurar av vadare
som bevingade semikolon
finner mat och vila
på våtmarkernas perronger.

Men mest gläds jag åt
tofsvipans slängiga skrift.
De enskilda orden otydbara
men tron på framtiden
självklar – aldrig ifrågasatt.

KALENDER

En tunn liten bok
jag håller i mina händer.
Du svarta överjag
som allt bestämmer!

Ser tjockt ut idag,
säger jag och vänder
till ett glesare blad
i min kalender.

Men otyglad tanken
tar sina språng
och orden blir dikt
och toner blir sång.

Se där din överman,
herr Kalender!

VÅRBESTYR

Vårkvällens stillhet bryts av
storspovens ödsliga läte.
Den kom redan igår
med sin nedåtböjda näbb.
Nyss flög en skata förbi
med en bokvist i näbben.
Och själv ska jag måla huset.

HUMLEBRUM

Se äppelträdet's stjärnor slagit ut
och ivrigt surrande jag flyger dit.
Där härlig honungsnektar står på lut,
jag blir en del av blommans kärleksrit.

Jag flyger brummande mot blommans famn
och söker honungsgömmans ljuva gång.
Var finner man en bättre hamn
och vaggas lika ömt av vindens sång?

Vårt kärleksliv är intensivt men kort:
yrsel, hetta i passionens ström.
Snart vissnar äppelblommans skönhet bort
och honungsgömmen åter blir en dröm.

PÅ VÅREN

På våren ser jag livet genom ett solfilter
som tydligare urskiljer det sköna,
meningsfulla och glädjevärda.
Samtidigt som linsen grumlas
blir intrycken rikare.
Till slut får allt sitt rätta värde.

LITEN FÅGEL

Som floden flyter livet bort
längs stranden våra minnen.
Små händelser av mången sort
som fyllde våra sinnen.

En vinterdag med sol och is
och snökristallers glitter
får där sin plats på samma vis
som sparvens torra kvitter.

Av det vi upplevt smått och stort
det mesta städas undan fort.
Var allt en sinnesvilla?

I dag känns gårdagen så kort.
En liten fågel flyger bort.
Och allt blir tomt och stilla.

III. SLÄTTENS ANDEDRÄKT

SOMMARNATT

Ljus natthimmel omfamnar skogen.

En vindil drar över ängen.

Beslöjade älvorna dansar.

Min arm omkring dina axlar.

SVANAR

Kvällens ro och aftonsvalka.
Skymning vilar över sundet.
Tysta svanar glider sakta.
Söker svaren, pejlar djupen.
Lyfter dånande mot rymden.

ASFALTSBLÄNK

Regnvåt asfalt, gatans blänk,
blinkande neonrörs ljus.
Hjul som rullar, droppars stänk,
lyktors sång i stadens brus.

Gatans dofter, motorns sus
fjärran älvors skymningsängar.
Ljusets blänk i oljigt grus
drar i vår tids känsloträngar.

AUGUSTINATT

Mjukt faller mörkret,
dagen kvävs
och natten stilla gråter.
Det förut sedda undan göms
och dagens värme sakta töms
ej vindens klagan låter.
I nattens stillhet drömmar vävs
vart strå i daggens kåpa kläds
skyggt sjunger syrsan åter.

AFTON

Stjärndroppar bleka lyser i skyn
vindkåren lagt sig till ro.
Hundskallet tystnat nerifrån byn
och i hagen en vilande ko.

Vallens klöver snart fräknig i hyn
vi närmar oss slåtterns tid.
Helt ljudlöst rör sig nattens flyn
– allt andas kärlek och frid.

SENSOMMAR

Augustiluft bär fukt
bär sommarns sena lukt.
Nu skiftar vallens gräs
i ockra, umbra och sienna.

Och vindens tunna röst
vemodigt viskar höst:
allt levande blir hö
snart sommaren ska dö.

Augustiluft bär fukt
bär doft av vissnat gräs
sensommarns dova lukt
och hesa, trötta stämman.

NATTLIG SERENAD

Havet är insvept
i förnattens slöja.
Och suset i strandskogens
kronor har tystnat.

Då spelar en koltrast
sin ändlösa slinga.
Av bläcksvarta toner
blir skymningen mättad.

Han spelar för träden.
För havet spelar han.
Vi håller andan och lyssnar.

HAVETS SPEGEL

Jag lyssnar på havets
sövande andhämtning.
Den våta sandremsan
är Din spegel.
Du andas på den
och döljer mina fotspår.

SLÄTTENS ANEDRÄKT

Jag rör mig i ett hav
av vajande säd
och böljande kullar
ömt omslutet
av lummiga stränder.
De vita kyrkorna sover
som strandade skepp
övergivna av
sina besättningar.

Vindkårar pilar över fälten
får bladen på ekarna
att dallra och rassla
axen att vippa och gunga
lånar deras torra dofter
av mognad och förgängelse.

Slättens andedräkt
når mig stötvis
som en flämtning
mot solvarm hud.
Som minnesflagor
från barndomens somrar.

IV. SÅNG MIG NÅDDE

HÖSTSTÄMNING

Höstsol silar genom trädet
speglar sig i daggens droppar
och en fuktig efterdyning
följer sommarns heta famntag.
Vaggar ömt ger tid att tänka
varsamt smeker svala händer.

Multen stillhet, urtidsdofter.
Mogen frukt som snart ska falla.
Kylan väntar, knapp är tiden
– redan sommaren förliden.

HÖST

Träd och växter är ej döda
fastän bladen vissnat har.
Efter sommarns odlarmöda
Moder Jord blott vila tar.

Ivrigt samlar mössen föda,
lönnens krona snart är bar,
lövens röda färger blöda,
vilsna de med vinden far.

Hösten ger oss tid att tänka.
Nu bryts ner vad sommarn byggt.
Hjärtat känner orons stygn

över livets snabba flykt.
Tankar som vi ej hann tänka
under heta sommardygn.

GRÅSPARVEN

I nyponhäckens snår han sitter
oansenlig ful och grå.
Pressar fram sitt hesa kvitter
kan ej lärkans drillar slå.
Gillar murrigt väder,
trivs i stora städer.
Ständigt hörs hans torra fnitter.
Är nog aldrig sur och bitter
– bara frusen då och då?

NOVEMBERSOL

En ensam sparv i björklövs gula vimmel,
från grannens pipa stiger röken rak.
Snålt strålar solen ner från kallblå himmel
och nattens rimfrost täcker träd och tak.

På rönnens grenar röda druvor lyser.
I natt kom köldens lieman igen.
En kvarglömd blomma, så blek den fryser.
Snart vinterns snö ska dölja också den.

KALLA HÄNDER

Morgonen kom sent
med kalla händer.
Vätan glänser
gul i björkens krona.
Hösten putsar mässingen
och förgyller
mörknande dagar.

LÖNNLÖV

Nu rodnar lönnarna.
I drivor samlas löven
under kala kronor.
Skymning, svalka
fuktig stillhet.
Tankarna på sommaren
som redan gått.
Men också dagar
med ylande vindar
vaggande grenar
i stormande famntag.

Som när kläderna
hastigt faller av
i oordnade högar.
Stumma ansikten
nakna ögon.
Blodets bultande sånger
och känslornas örsprång.
Vi lever nu och här
sedan stillhet – bara stillhet.

SNÖFALL

I natten faller flingan vit
mot jordens mörka sköte.
En sällsam årlig kärleksrit
är vinterns kalla möte.

Så skir och mjuk som fågelns dun
är varje snökristall.
Snart täcker taken, gårdens tun
och skogens gran och tall.

Skyggt når oss himlens vita frukt
som bleka stjärnor falla.
Den saknar både smak och lukt

men glädje, fröjd ger alla.
En konstfullt formad droppe fukt
– snöflingor vi dem kallar.

LJUSETS LÅGA

Ljuset fladdrar till
av livets plåga:
en frusen människa i nöd.
Ett vänligt ord,
ett skratt, en fråga
ger hjärtat värme
själen stöd.
Och åter brinner ljuset
med stadig låga.

TÅGRESA

Flimrigt ljus, jag börjar läsa
dagens tidning än en gång.
Halvvägs på min långa resa,
sovande är rälsens sång.

Nakna blickar inåtsjunkna,
tanken flyr från rummets värld.
Hjul mot rälsen rytmiskt dunkar,
drömmen blir min huvudgård.

Klockor klämtar, lampor blinkar,
klarsignal strax förarn får.
På perrongen folk som vinkar,
dörrar stängs och tåget går.

Som en larv på hjul som rullar,
sökande antenners ljus.
Kryper fram bland mörka kullar
mellan sjöar, träd och hus.

Kvar på livets långa resa
bör jag njuta var minut.
På biljetten kan ej läsa
var och när min färd tar slut.

Utdrag ur Bibliotekstjänsts recension

Axelsson, Sune

Fågelskrift

Häftepos: 12124506

Lektor: Anne Asplund

Recension

Sune Axelsson utbildade sig som ung inom naturvetenskapliga ämnen. Som avkoppling till sin vetenskapliga gärning började författaren mest av en slump att skriva "nonsenstext" som utvecklades till fri vers och lyrisk kreativitet.

Känslan av frihet, där fantasin och ordens flödande rytm kändes förlösande grep honom, och utgjorde en stark kontrast till författandet av vetenskapliga rapporter och analytiskt tänkande.

Sune Axelsson utgav sin första lyrikbok *Skärvor ur då* 2009 med stoff från hans barndomsupplevelser. Denna bok är hans tredje diktsamling och Sune Axelsson har här breddat sin naturlyriska inriktning.

Men även de existentiella frågorna lyser fram ur den mjukt vardagsfärgade bakgrunden och lyfter mot ett mer universellt perspektiv. Bildspråket är rent och klart, orden bär fram en stilla inlevelse i årstidernas skiftande naturupplevelser. Det är en mycket tilltalande läsning medan höstlöven faller.